

Landstinget vil stille sig i dette Spørgsmaal. Det er mærkværdigt, hvorledes Nemesis her har hævnnet sig paa den høitærede Finantsminister og Conseilspræsident. Det var udelukkende ved hans Stemme, at der ikke for nogle Aar siden blev nedsat en parlamentarisk Kommission til Undersøgelse af hele Embedsvæsenet her i Landet, dette blev udelukkende forhindret ved, at han stemte derimod, og alle de mindre behagelige Ting, som han med Hensyn til disse Spørgsmaal senere har været underkastet, maa som Følge deraf skyldes ham selv. Den Handling, som da foretog, var Skæbnsvanger med Hensyn til den følgende Tids Behandling af vore Embedslønninger, og det vil vistnok vedvare en lang Tid endnu, men det maa han tilskrive sig selv. Den ærede Finantsminister udtalte idag, at han var villig til at forforte Revisionsfristen og at forelægge Lønningslovene til Revision i næste Samling, imod at man her enedes om en Lønningslov for de vedkommende Embedsmænd. Den ærede Ordfører yttrede med Hensyn til dette Spørgsmaal, at det efter hans Mening ikke var noget Onskeligt, eller at der ikke var noget Smøbedommende i, at disse almindelige Lønningslove bleve forelagte til Revision tidligere, end efter den lovbestemte Tidsfrist, og paa Grund af mine Udtalelser om dette Spørgsmaal ved denne Sags 2den Behandling fandt jeg det nødvendigt at bede Formanden om Ordet for at udtale mig yderligere derom. Det kunde næsten se ud, som om der i denne Henseende var en Uoverensstemmelse mellem den ærede Ordførers og mine Udtalelser, men det er der i alt Fald ikke. Det ærede Thing vil erindre, at hvad jeg dengang sagde, var, at naar Regjeringen ikke vilde modtage Lønningsstillæg for dem, der trænge mest, men vilde have gjennemgaaende Lønningsforhøielse for alle vore Embedsmænd, var den eneste korrekte Fremgangsmaade den, at forelægge samtlige Lønningslove til Revision, og dette er ogsaa endnu min Mening. Regjeringen vidste jo fra forrige Aar, at dette Spørgsmaal paany kunde foranlede et Sammenstød mellem Thingene, men dersom den for at undgaa dette havde havt den Forudsæenhed allerede ved Samlingens Begyndelse at forelægge Lønningslovene til Revision, var dette undgaaet. Det er en Mangel hos den høitærede Regjering, at den ikke har havt Forudsæenhed til paa denne Maade at undgaa at komme ind paa denne Strid. Dersom vi havde faaet Lønningslovene forelagte til almindelig Revision, er det en Selvfølge, at man ved at forhandle om de nugældende Lønningslove vilde være kommen ind paa Spørgsmaalet om, hvilke Tillæg man vilde give, hvor meget man gjennemgaaende vilde give, hvor høit Tillæget skulde være for de Mindre, og hvor man vilde standse, kort sagt, man var derved kommen ind paa den Realitetsbehandling, som den høitagtede Finantsminister nu lægger saamegen Vægt paa,

og hvorved han paaftaar, at vi kunde blive enige. Dette formelle Spørgsmaal vilde saaledes slet ikke være kommet frem, og det var dette, jeg gjorde gjældende ved 2den Behandling. Vedbliver Regjeringen — det være sig denne eller en anden — fremdeles at mene, at Forholdene ere saaledes, at der maa gives gjennemgaaende Forhøielse af de nuværende Lønninger, maa den eneste rigtige Fremgangsmaade, den kan vælge, være den, at den forelægger Lønningslovene til Revision. Om Nogle ville anse Tidsfristens Fortortelse som ikke ønskelig, og Andre ville anse den for mere ønskelig, ligger udenfor det Spørgsmaal, vi her have med at gjøre, nemlig, Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst og paa retteste Maade kan komme igennem med denne Sag. Det var dette, jeg antydede under Finantslovens 2den Behandling. Den høitagtede Finantsminister har idag antydet sin Villighed til at forforte Revisionsfristen, imod at man vedtog en Lov om Forhøielse af Embedsmændenes Lønninger; men den høitagtede Finantsminister veed jo meget vel, at Sagen nu er kommen for langt til, at man vil kunne gaa ind paa at give saadanne Forhøielse ved en særlig Lov. Jeg skulde ogsaa næsten antage, at den høitærede Minister, da han talte om at give en Lønningslov, mente, at en saadan Lov, dersom man kunde blive enig om den, skulde vedblive at være gjældende, indtil Revisionen af samtlige Lønningslove var tilendebragt og havde fremfaldt nye Love; men Enhver vil jo se, at der, hvis det var hans Hensigt, ingen Mening vilde være i at forelægge Lønningsloven til Revision, thi, naar et passende Tillæg forud var givet ved en Lov, der skulde have samme Varighed som de nuværende Lønningslove, nemlig indtil den forandrede ved ny Lov, behøvede Regjeringen jo slet ikke at arbejde hen til, at der skulde komme noget Resultat ud af en saadan Revision. Den havde da allerede faaet for sine Embedsmænd, hvad den kunde vente at faae igennem en Revision af Lønningslovene, idet den havde en vedvarende særlig Lov om et yderligere Tillæg til disse Embedsmænd. Hvis den høitagtede Minister altsaa har ment dette, hvad jeg næsten antager, vil det kun være tilsyneladende at give med een Haand, hvad man i samme Dieblit tog tilbage med den anden, og det forekommer mig derfor klart, at dette er en Wei, man paa ingen Maade kan gaa. Jeg siger fremdeles, at, dersom man skal have en almindelig Forhøielse af Lønningerne for Embeds- og Bestillingsmændene, bør det ske ved en Revision af Lønningslovene, og lad mig sige, at det ogsaa her viser sig, hvorledes man kan tage feil i sine Beregninger, naar de gjøres for en længere Tid. Jeg antager, og jeg tror at være berettiget til at antage, at de, der i sin Tid kæmpede for en Forandring af den Tidsfrist, der tidligere var fastsat for Revisionen, nemlig fra 5 til 10 Aar, gif ud fra den Tanke, at Forholdene kunde forandre sig saaledes, at den næste Revision muligvis